

BASIMA GELEN

ACAYIP ŞEYLER

YAZAR VE ÇİZER:
ECE LEVİ

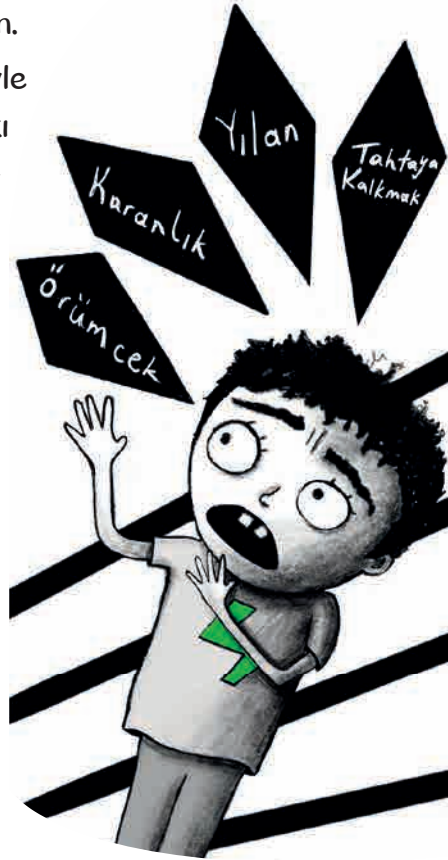
TİMAS
ÇOCUK

Korku Benim Öteki Adım

Yaşamımın ilk üç yılını karanlıktan korkarak geçirmişim. Sonraki altı yıldaysa karanlıktan korkmaya devam ettiğim gibi topluluk önüne çıkmaktan, arkadaş edinmekten, ebeveynimin aniden öteki tarafa göçme ihtimalinden, dolabın ardında gizlenen canavarlardan, yılanlardan, kedilerle köpeklerden, sineklerle kertenkelelerden, hipopotamlardan, yengeçlerin kiskaçlarından da korkmaya başladım. Nesillerinin çok önce tükendiğine ikna olamadığım dinozorlardan, özellikle de Dinazor yus Saldıran yus Parçalaryus'tan, korkuyordum. Aslında böyle bir dinozor türü olmadığına da bir türlü ikna olamıyordum. Denizdeki tüm canlılardan

ama en çok da ahtapotlardan... (Beni boğabilecek birden fazla kolu olmasını hafife almalıyım.) Çok utanç verici olsa da minicik Japon balıklarından... (Onların da dişleri yok mu sonuçta?) Bütün bu saydıklarımın korkup, öte yandan çok ama çok endişe ederek hayatı kendime zindan ettim.

Hiç kimse bet sesiyle tüm sınıfın önünde şarkı söylemekten, esprileri arka arkaya patlatmaktan, yeri geldiğinde hakkını savunup, yeri geldiğinde ona buna sataşmaktan, kendisini kızdırmaktan hoşlanan yetişkinlerle şakalaşmaktan çekinmiyordu. Bense bir midye gibi hep, hep ama hep içe kapanıktım.

İmkânım olsa kafamı da kazağımın içine sokup dolaşacaktım etrafta. Biri beni görmezse benimle uğraşamazdı ne de olsa! Alay edemez, çelme takmaya kalkışmaz, arkamdan sessizce yanaşıp kulağımın dibinde “Tibeeeeetttt!” diye bağırılmaz, kalemtıraşının çöplerini kafamdan aşağı dökmez, abuk sabuk lakaplar takmaz, her yanışımla alay etmezdi. Böylece ben de kıpkırmızı olmazdım. Elim ayağım birbirine dolaşmazdı, acıyla yere ya-

pışıp da içli içli ağlamazdım. Ama gelin görün ki durumum tam da böyleydi. Üstelik içimde fırtınalar kopsa da bir “Ah!” çıkmıyordu ağızımdan. “YETERİİN!” diye bağırmak isterken bu korkular yüzünden hiçbir şey diyemiyordum. Öyle dertliydim yani. “Durdurun şu dünyayı inecek var!” diyesim geliyordu.

Ama bir gün, başıma çok acayip bir şey geldi!

Hayır, mecaz anlamda söylemiyorum, gerçekten başıma çok ACAYİP bir şey geldi. Hatta birden çok! Tümünü ayrıntılarıyla bir bir anlatacağım. Arada inandırıcı bulmadığınız olaylar olursa kendinizi suçlamayın, onları kesin ben uydurmuşumdur.

Ah Be Recep Amcam!

O sabah okula giderken, her zamanki gibi yanından geçtiğim apartmanların duvarlarına yapışık yürüyordum. Sanki onlar beni başıma düşecek bir yıldırımdan; mahallenin EN azgın, EN kabadayı, EN belalı, EN faalı, EN ENerjik, EN sinirli, EN PİSİko-pat kedisi ENište'den ya da mahallenin EN sağı solu belli olmayan, EN irisi olan çocuğu ENder'in topunu suratıma hedeflemesinden koruyacakmış gibi...

Kenardan kenardan yürürken, pencereden “Hopppp!” diye aşağı fırlatılan bir ayakkabı kafama tesadüf etti. Sanırım kırk sekiz numara bir ayağa aitti. Bu tesadüfü kötü şans olarak değerlendirip fazlaca paniklemeden uzaklaşmaya çalışıyordum ki eşya yağmuru yine beni seçti. Çokça sinirli olduğu tiz sesinden anlaşılan kadın eşyaları attıkça atıyordu. İnanın bana, dediklerinin tek kelimesini bile anlayamamıştım. Birinden kaçayım derken attığı diğer şey yine beni buluyordu. Resmen hedef tahtasına dönmüştüm! Her darbede biraz daha sersemleyip sonunda yere yığıldım. Ayakkabılardan, ceketlerden, çoraplardan, kasetlerden, kutulardan ve takip edemediğim ev eşyalarından oluşan bir tepeciğin altında yok olmuştum.

